

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 24 mars 1916 kl. 2 e. m.

Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 7, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t rörande viss ändring i förordningen angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål m. m.

Uti en inom andra kammaren avgiven och till kammarens femte tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 131, har herr *Johanson* i Gäre hemställt, att riksdagen behagade besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att sådan ändring och tillägg i kungl. förordningen av den 12 juli 1878 rörande ersättning till stämmingsmän och vittnen i utmätningssmål må vidtagas, att de förrättningsstället närmast boende ojäviga stämmingsmän, och såsom vittnen i utmätningssmål närmast boende ojävige fjärdingsman av sökande och förrättningsman anlitas; dessa dock obetaget att anlita längre bort boende stämmingsmän och vittnen, dock att de förhöjda kostnader, som därav förorsakas, ej må belasta den delgivne eller sökte.

Motionen.

Beträffande motiveringen för denna hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

I motionen framhålles, hurusom genom anlitan av från förrättningsstället avlägset boende stämmingsmän och utmätningsvittnen den reseersättning, som enligt kungl. förordningen den 12 juli 1878 skall till dem utgå, i många fall uppgår till alltför höga belopp; och åsyftar motionen att avhjälpa denna bristfällighet genom ändringar i eller till-

Utskottet.

lägg till berörda kungl. förordning, så att dylika allt för höga resekostnader icke vidare »må belasta den delgivne eller sökte».

Till vinnande av samma syfte väcktes i andra kammaren motioner vid 1890 års riksdag av Hans Andersson i Bringåsen, vid riksdagarna 1892 och 1894 av Carl Persson i Stallerhult och vid 1913 års riksdag av nuvarande motionären, vilken sistnämnda motion dock icke avsåg utmätningstvittnen utan endast stämmingsmän. Samtliga dessa motioner, vilka icke föranledde någon riksdagens åtgärd, sökte lösa frågan genom förslag om införande i 1878 års förordning av den bestämmelsen, att reseersättning endast må utgå och beräknas från intill förrättningsstället närmast boende stämmingsmans eller fjärdingsmans hemvist, även om annan mera avlägset boende person användes för utförande av uppdraget eller som vittne.

Mot en sådan lösning av frågan invändes, beträffande stämmingsmännens reseersättning, hurusom vid det förhållande att varje stämmingsman enligt gällande lag och avlagd ed ägde skyldighet åtaga sig delgivningsuppdrag, jämväl i sådana fall då närmare förrättningsstället boende stämmingsman vore att tillgå, det uppenbarligen vore orimligt fordra, att den fjärmare boende stämmingsmannen skulle, då han anlätades, nöja sig med reseersättning för kortare vägsträcka än den han för uppdragets fullgörande nödgats tillryggalägga.

Denna synpunkt synes motionären också ha beaktat vid avfattande av den nu förevarande motionen i ämnet. Denna är nämligen så lagd, att den resekostnad, som kan ifrågakomma för resa utöver väglängden mellan förrättningsstället och närmast boende stämmingsmans eller fjärdingsmans hemvist, föreslås skola stanna icke å stämmingsmannen eller vittnet, utan å vederbörande rättssökande eller förrättningsman, vilken sålunda icke skulle vara berättigad utsöka ersättning för denna kostnad eller erhålla gottgörelse för densamma ur det utmätta godset.

Härmed har emellertid motionären överflyttat spörsmålet ifråga från den administrativa lagstiftningens område till området för allmän civillag. Motionen ifrågasätter nämligen ett ingripande i fråga om parts rätt till ersättning för rättegångskostnader och utmätningförrättares befogenhet att utse vittne att närvara vid utmätning, något som ju icke kan äga rum annat än genom ändringar av hithörande bestämmelser i gällande rättegångsbalk och utsokningslag.

Med anledning härav och då motionens syfte således icke kan vinnas genom ändringar i eller tillägg till kungl. förordningen den 12 juli 1878, som tillkommit på administrativ väg, får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte föranleda någon andra kammarens åtgärd.

Stockholm den 21 mars 1916.

På utskottets vägnar:

GUNNAR LÖWEGREN.

Vid ärendets slutbehandling inom utskottet hava närvarit: herrar *Löwegren, Wikström, Bengtsson* i Göteborg, *Åkerlindh, Höglund, Sundberg, Persson* i Tofta, *Eurén, Ericson* i Funäsdalen och *Winkler*.
